

Arrest

nr. 257 522 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & A. ERNOUX
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 augustus 2020. Op 11 september 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 december 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 11 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, A.S., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Qalam Guzar, een dorp gelegen in het Imam Saheb district van de provincie Kunduz. U woonde er met uw beide ouders, drie zussen en acht broers. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U heeft de middelbare school afgerond. U volgde tevens een opleiding tot verpleger in Afghanistan. U woonde uw gehele leven in Imam Saheb, waar de taliban er een grote aanwezigheid op nahielden. Uw vader werkte in het verleden voor het Afghaanse nationale leger (voorts ANA). Nadat hij hiermee stopte, begon hij voor ACTED te werken, een Franse non-gouvernementale organisatie. Vanwege zijn werkzaamheden werd uw vader bedreigd door de taliban. Daarnaast waren er ook zeer veel conflicten in de regio. Naar aanleiding van de dreigingen die uw vader ontving alsook omwille van de algemene onveiligheid, besloot u in 2015 Afghanistan te verlaten. Uw oudste broer K., die werkzaam was voor de Afghaanse nationale politie, verdween spoorloos. Uw twee broers S.H. (O.V. nummer X, CG X) en S.N. (O.V. nummer X, CG X) verlieten eveneens Afghanistan. Uw broers reisden naar België, waar ze op 17 november 2015 een verzoek om internationale bescherming indienden en op 26 juni 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U ging naar Iran, waar u twee jaar doorbracht. U werkte er voor een water-distributie bedrijf. Hierna ging u naar Turkije, waar u nog eens twee jaar doorbracht. U werkte er in een kartonfabriek. U vernam via uw broers in België dat de resterende leden van uw gezin naar België kwamen op basis van een gezinshereniging. Ze waren voorheen gevestigd in Kabul, zonder uw medeweten. Uw zussen L. en T. gingen niet mee. U besloot dan ook naar België te komen. U maakte de oversteek naar Griekenland, waarna u verder reisde naar Macedonië. Hierna reisde u via Servië naar Hongarije, waarna u Oostenrijk doorkruiste vooraleer u in Italië arriveerde. Tenslotte reisde u doorheen Frankrijk om uiteindelijk België te bereiken. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 11 september 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende originele documenten neer: uw taskara, uw diploma, de politiekaart van uw vader en een certificaat van zijn werkzaamheden. U legt daarnaast een doktersattest neer ter staving van een gebroken voet. U liep deze verwonding op in Iran toen u van een motorfiets viel.

B. Motivering

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er in uw hoofde geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor u evenmin de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend.

U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vermoord door de taliban. Onwaarschijnlijkheden en incoherenties maken dat hier geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst is het van belang vast te stellen dat uw beide broers, H. en N., reeds de subsidiaire bescherming hebben verkregen in België. Uw asielrelaas, stemt in grote mate overeen met de asielrelazen van uw broers. Een kopie van de beslissingen genomen door het CGVS inzake de verzoeken om internationale bescherming van uw broers werd bijgevoegd aan het administratief dossier. Zo stelt u dat uw vader vroeger bij het leger werkzaam was, waarna hij begon te werken voor de organisatie ACTED (CGVS p. 8,9,12 13 14,15). Vanwege de activiteiten van uw vader, verkreeg uw familie bedreigingen van de taliban (CGVS p.13,16). Het beroepsprofiel van uw vader, werd niet in

twijfel getrokken in het kader van het onderzoek van de verzoeken ter internationale bescherming van uw broers H. en N.. Het werd echter wel geheel ongeloofwaardig geacht dat hij ten tijde van het vertrek van uw broers uit Afghanistan, hetgeen overeenstemt met uw vertrek in 2015, nog steeds dreigementen zou ontvangen omwille van zijn activiteiten (CGVS p.5; CG X en CGVS X). Uit de verklaringen van uw broers bleek immers dat uw vader al jaren werkloos was. Hij was gestopt met werken voor ACTED in ongeveer 2010, maar liefst vijf jaar voor uw vertrek en het vertrek van uw broers. Uw vader was ook al jarenlang gestopt met zijn activiteiten voor het leger, iets waar u zelf trouwens geen enkele herinnering aan heeft (CGVS p. 13). Zo weet u zelfs niet of uw vader voor het leger of de politie werkte (CGVS p. 8,13). U was nog zeer jong (CGVS p. 8,13). In weerwil van de verklaringen van uw broers, stelt u dat uw vader wel degelijk werkte tot het jaar 2014 voor ACTED (CGVS p. 9,15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u eigenlijk geen idee hebt wat uw broers hier zeiden (CGVS p. 15). U verklaart tevens dat u eigenlijk niet zeker bent tot wanneer uw vader werkte, 'u bent niet 100% zeker' (CGVS p. 9). Verder weet u ook niet wanneer hij begon te werken voor deze organisatie (CGVS p. 8,9,14). Gezien uw gebrekkige verklaringen omtrent de chronologie van uw vaders activiteiten slaagt u er niet in de eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen van uw broers te recupereren. Er kan aldus geen geloof worden gehecht aan het gegeven dat uw vader ten tijde van uw vertrek werd bedreigd omwille van zijn beroepsverleden, in het kader van uw verzoekhaalt u immers geen enkel element aan dat een nieuw licht werpt op de vaststellingen gedaan in het kader van de asielaanvragen van uw broers. Uw broers haalden tevens aan dat ze werden bedreigd omwille van de activiteiten voor de overheid van H. en uw andere broer K.. Dit werd echter eveneens ongeloofwaardig bevonden door het CGVS. U maakt geen enkel gewag van deze problemen. Integendeel, u stelt dat uw broers geen persoonlijke problemen kenden en ze op eenzelfde wijze als u vertrokken (CGVS p. 17). Dat uw broers wel gewag maakten van persoonlijke dreigementen terwijl u hier klaarblijkelijk geen enkel idee van heeft, doet verder twijfels rijzen met de geloofwaardigheid van de dreiging die uw familie zou hebben ervaren. Indien uw familie werkelijk werd bedreigd, dan had u op de hoogte geweest van hun problemen, quod non.

De documenten die u neerlegt, met name uw taskara, uw diploma, het militaire boekje van uw vader en het certificaat ter staving van zijn werkzaamheden voor ACTED, slagen er niet in om deze vastgestelde ongeloofwaardigheden te herstellen. Er wordt niet getwijfeld aan uw vader zijn verleden werkzaamheden, evenmin aan uw identiteit en herkomst.

U zelf heeft geen enkele persoonlijke dreiging gekend (CGVS p. 17). U bent nooit persoonlijk bedreigd geweest door de taliban, ze hebben u nooit benaderd (CGVS p. 17). Een concrete, persoonlijke en gegronde vrees is evenwel een noodzakelijk voorwaarde voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Ten gevolge van de aan de ongeloofwaardige elementen waarmee uw relaas is doorschoten, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Daarnaast maakt u ook geen gewag van een persoonlijk vrees. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofd worden vastgesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid

en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het medisch attest dat u neerlegt met betrekking tot uw gebroken voet, heeft geen enkele invloed op de beoordeling van uw asielrelaas en kan bezwaarlijk worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid, daar uw voet volledig is genezen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, initiatiefrijk en zelfstandig genoeg om naar Europa te komen in een poging u hier in een voor u vreemde gemeenschap te vestigen. U ging wel twaalf jaar lang naar school en heeft de middelbare school afgerond, wat voor Afghanistan betreft een relatieve hoge scholingsgraad is (CGVS p. 15). U was ook bijzonder ondernemend. U heeft twee jaar lang in Iran gewoond, zonder enig netwerk om op terug te vallen. U was er werkzaam bij een bedrijf voor waterverdeling. Daarnaast heeft u ook nog twee jaar in Turkije gewoond, wederom zonder netwerk. Hier werkte u voor een kartonfabriek (CGVS p.4,11,12). Dit getuigt van een behoorlijke zelfstandigheid en zelfredzaamheid.

Verder moet worden vastgesteld dat u over een bijzonder uitgebreid netwerk in Kabul beschikt. Drie van uw ooms langs moederzijde zijn wonende te Kabul, namelijk Na., M. en B.. Ze wonen in Kharte Naw en zijn werkzaam in de textielsector. U heeft nog enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud contact gehad met Na. (CGVS p.7,17). Verder woont uw zus L. met haar man in Kabul. Uw ouders spraken er nog een maand terug mee (CGVS p.6). Uw andere zus T., spendeert haar tijd tussen Imam Saheb en Kabul, waar ze dan verblijft bij uw ooms langs moederzijde (CGVS p.6). Na uw vertrek woonden uw ouders ook met de resterende gezinsleden, uw vier broers en drie zussen, in Kabul (CGVS p. 8). Het was klaarblijkelijk geen enkel probleem voor uw ouders om er te wonen. Alles duidt er aan dan ook op dat u zich zonder moeilijkheden kan verblijven in Kabul. Verder stelt u dat uw ooms u niet zouden binnenlaten vanwege hun dochters. Het zou immers niet de gewoonte zijn om jongens erbij te laten (CGVS p. 18). Dat uw ooms u zouden laten staan op straat kan echter op weinig bijval rekenen. In Afghanistan worden immers zeer nauwe familieverbanden onderhouden. Daarbij, hebben uw ooms er geen probleem mee om uw zus T. onderdak te bieden. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat ze u zelf in Kabul konden vermoorden. Zoals eerder werd aangetoond, kan er echter geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolging van uw familie door de taliban. Hetgeen wordt bijgetreden door het feit dat uw familie zich wel degelijk in Kabul kon vestigen (CGVS p. 17). Uw problemen die u met de taliban gekend zou hebben, kunnen aldus niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Er dient nog opgemerkt te worden dat het gegeven dat uw broers H. en N. in België de subsidiaire bescherming verkregen, niet automatisch leidt tot de conclusie dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient dan ook op haar individuele merites beoordeeld te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een manifeste appreciatiefout, alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij verwijst naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er, rekening houdend met haar specifieke profiel, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevantie informatie die zij voorlegt. Zij meent dat dit *in casu* niet correct werd gedaan en dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor haar meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het principe van de eenheid van het gezin. Zij verwijst naar artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn, alsook naar de proceduregids van UNHCR. Zij betoogt vervolgens:

*"Volgens de handboek moet de gezinseenheid ook worden geëerbiedigd wanneer, zoals in dit geval, gezinsleden op verschillende tijdstippen zijn gevlucht; het beginsel moet worden geëerbiedigd. Temeer daar de hele familie uit dezelfde plaats afkomstig is en het deze afkomst is die duidelijk de aanleiding vormde voor de subsidiaire bescherming van zijn broers. In de bestreden beschikking wordt namelijk niet uitgelegd hoe de situatie van verzoeker zou verschillen van die van zijn broers of waarom **hij** geen recht zou hebben op subsidiaire bescherming wanneer hij uit dezelfde regio komt als zij en die regio tegelijkertijd is ontvlucht.*

Moet worden toegevoegd dat sinds de erkenning van zijn broers, ook zijn ouders via gezinshereniging naar België zijn gekomen."

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat haar herkomst uit het dorp Qalah Gutar gelegen in het district Imam Saheb van de provincie Kunduz niet in twijfel wordt getrokken en dat de verwerende partij impliciet erkent dat zij niet naar haar regio van herkomst kan terugkeren aangezien in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar een nota van UNHCR en betoogt dat UNHCR een tweedelige analyse vereist: "1) de relevantie van het vestigingsalternatief (is het gebied toegankelijk en veilig?), en 2) de redelijkheid van het alternatief (kan de verzoeker een relatief normaal leven leiden zonder al te veel moeilijkheden?)". Waar de verwerende partij deze vragen volgens de verzoekende partij positief beantwoordt, is de verzoekende partij zelf van mening dat de verwerende partij een gedeeltelijke of verkeerde analyse heeft gemaakt van de beschikbare informatie en een verkeerde beoordeling heeft gemaakt van haar individuele situatie. Zij betoogt dat Kabul zeer onveilig is en dat UNHCR erop aandringt om geen mensen meer terug te sturen naar Kabul. Zij wijst erop dat UNHCR in de laatste "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan*" een verhoging van de

veiligheidsrisico's vaststelt en concludeert dat de stad niet langer als een veilig intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd. De richtlijnen van UNHCR bieden een uitgebreide analyse van de veiligheidssituatie en de politieke ontwikkelingen, alsook van de algemene humanitaire situatie in Afghanistan, aldus de verzoekende partij. UNHCR wijst op negatieve trends en het gevaar dat burgers in hun dagelijks leven kunnen ervaren, alsook op de vergesloede verstedelijking wat leidt tot het onvermogen om de basisbehoeften van de bevolking te dekken. De verzoekende partij citeert uit het rapport *"Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul"* van UNHCR van december 2019. De verzoekende partij meent enerzijds dat er in de stad Kabul sprake is van een situatie van willekeurig geweld en dat een terugkeer naar de stad in ieder geval onmogelijk is, en anderzijds dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul slechts in uitzonderlijke gevallen mogelijk is en dat *in casu* een hervestiging van de verzoekende partij in de stad niet redelijk is.

Voorafgaandelijk wijst de verzoekende partij er verder op dat in de voormelde *Eligibility Guidelines* van UNHCR een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan sedert 2014 wordt gemeld, hetgeen ook wordt aangehaald door OSAR, Amnesty International, Human Rights Watch en de ECRC. De verzoekende partij citeert uit de genoemde richtlijnen van UNHCR, uit het rapport *"Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles"* van OSAR d.d. 12 september 2019, uit het rapport *"Afghanistan 2019"* van Amnesty International, uit het rapport *"Civilians Are Losing the War in Afghanistan"* van Human Rights Watch d.d. 14 september 2018 en uit het rapport *"Joint Statement: Afghanistan is Not Safe: the Joint Way Forward Means Two Steps Back"* van ECRE d.d. 15 september 2020. De verzoekende partij wijst erop dat de discussies over een vredesakkoord de veiligheidssituatie niet fundamenteel hebben veranderd en citeert dienaangaande uit het artikel *"En Afghanistan, les pourparlers de paix n'ont pas fait ralentir le nombre de victimes civiles (ONU)"* van UN News d.d. 27 oktober 2020 en het rapport *"Afghanistan – Events of 2020"* van Human Rights Watch. De verzoekende partij stelt dat veel Europese landen *"mislukte Afghaanse asielzoekers"* naar Afghanistan laten terugkeren en dat dit een praktijk is die door Amnesty International en Human Rights Watch wordt veroordeeld. Zij citeert uit een arrest van de Raad en stelt dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat door Afghanen ingediende verzoeken om internationale bescherming met bijzondere voorzichtigheid moeten worden geanalyseerd. Gezien het voorgaande is de verzoekende partij van mening dat een terugkeer naar Afghanistan slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden uitgevoerd, ook naar Kabul. Zij citeert dienaangaande uit het rapport *"Afghanistan: profils à risque"* van IOM d.d. 21 september 2019.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de stad Kabul als veilig intern vestigingsalternatief. Vooreerst voert zij aan dat zij als *"mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa"* door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden, wat haar een risicoprofiel geeft. Zij citeert uit het rapport *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Anti-government Elements (AGEs)"* van het UK Home Office d.d. augustus 2019, uit het rapport *"Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"* van Asylus d.d. augustus 2017 en uit de *Eligibility Guidelines* voor Afghanistan van UNHCR d.d. 16 april 2016. Zij merkt daarbij op dat haar vader voor een internationale organisatie heeft gewerkt en citeert daaromtrent uit de *Eligibility Guidelines* voor Afghanistan van UNHCR d.d. 30 augustus 2018. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing de werkzaamheden van haar vader voor de internationale organisatie ACTED niet in twijfel worden getrokken en meent dat zij bijgevolg persoonlijke omstandigheden kan invoeren *"die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het provincie Kabul in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon"*. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul citeert de verzoekende partij uit het rapport *"Retour forcé vers l'insécurité – Renvoie des demandeurs d'asile en Afghanistan"* van Amnesty International van 2017 en de COI Focus *"Afghanistan. Security Situation in Kabul city"* van Cedoca d.d. 8 april 2020. Zij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat het geweld in de hoofdstad Kabul willekeurig is.

Verder voert de verzoekende partij aan dat de controle van de regering in de hoofdstad Kabul zeer gering is en dat de taliban er zeer openlijk aanwezig zijn. Zij citeert uit het rapport *"Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report"* van EASO van september 2020 en het rapport *"Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul"* van UNHCR van december 2019. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd waar die in de bestreden beslissing stelt dat de regering, het Afghaanse nationale leger en de Afghaanse nationale politie de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat het aantal burgerslachtoffers in Kabul blijft stijgen en dat zij de belangrijkste doelwitten van de aanvallen in de provincie Kabul zijn. Zij citeert uit het artikel *“Recordaantal Afghaanse burgers gedood in eerste helft 2018”* van Knack d.d. 15 juli 2018, het rapport *“Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019”* van UNAMA d.d. 30 juli 2019, het rapport *“DFAT Country Information Report Afghanistan”* van het Australische Department of Foreign Affairs and Trade d.d. 27 juni 2019, het rapport *“Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report”* van EASO van juni 2019, de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van Cedoca d.d. 15 mei 2019, het artikel *“Afghanistan. L'ONU condamne l'attaque contre les civils lors d'un mariage à Kaboul”* van UN News d.d. 18 augustus 2019, het rapport *“Afghanistan. Les conditions de sécurité actuelles”* van OSAR d.d. 12 september 2019 en een arrest van het Franse Cour Nationale du Droit d'Asile van 9 maart 2018. De verzoekende partij wijst erop dat de gevaarlijke veiligheidssituatie onlangs opnieuw de krantenkoppen haalde met een aanval op de universiteit van Kabul begin november 2020. Zij citeert dienaangaande uit twee internetartikelen. Zij stelt dat in het algemeen het aantal slachtoffers de laatste maanden in Kabul is toegenomen. Zij citeert uit het rapport *“Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report”* van EASO van september 2020. Zij besluit:

“De UNHCR beschrijft de situatie in Kabul als “wijdverbreid geweld”. Dit betekent dat aanvallen niet alleen in bepaalde geïsoleerde gebieden plaatsvinden, maar wel het hele grondgebied van de regio treffen.

In tegenstelling met de beslissing van de verwerende partij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk omdat de stad van Kabul niet veilig voor de burgers zijn.

Door geen rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker alsook de algemene situatie in het provincie Kabul heeft de tegenpartij het artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.

Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties die in het administratief dossier staan, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan verzoeker op basis van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Tevens gaat de verzoekende partij in op de redelijkheid van de stad Kabul als intern vestigingsalternatief. Zij stelt dat de humanitaire situatie in de stad dramatisch is, temeer voor IDP's en terugkeerders. Zij citeert uit het rapport *“Afghanistan. Key Socio-Economic Indicators. Focus on Kabul city, Mazar-e Sharif and Herat city”* van EASO van augustus 2020, uit het rapport *“Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report”* van EASO van juni 2019 en uit het rapport *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 30 augustus 2018. Zij stelt dat vertegenwoordigers van UNHCR hebben gewezen op de grote humanitaire behoeften in de regio, reden waarom UNHCR oproept tot een dringende toename van de internationale hulp. Zij wijst erop dat de economische situatie in de stad Kabul zo slecht is dat jongeren worden gedwongen om door het afval te gaan om te overleven en citeert dienaangaande uit het artikel *“To survive in Kabul, boys scavenge for treasure in the city's trash”* van Press From d.d. 11 februari 2019. Zij wijst er tevens op dat burgers worden geconfronteerd met ernstig psychisch leed als gevolg van het heersende klimaat van terreur en citeert uit de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van Cedoca van 24 april 2018. Zij verwijst op dezelfde manier naar een rapport van OSAR over personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan. Op basis van het voorgaande is de verzoekende partij van mening dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul uitgesloten is en dat, indien de Raad van mening is dat dit mogelijk blijft, dit slechts in beperkte gevallen kan worden gedaan. De verzoekende partij citeert vervolgens uit verschillende arresten van de Raad en stelt dat de Raad de subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend aan Afghaanse onderdanen die geen sociaal of familiaal netwerk in de stad Kabul hebben en die niet over voldoende materiële middelen beschikken om er zich te vestigen. De verzoekende partij herinnert eraan dat UNHCR heeft bepaald dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul in het algemeen niet mogelijk is, zodat een dergelijke analyse met de grootste voorzichtigheid moet worden uitgevoerd, *quod non in casu*.

Verder wijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift op het volgende:

“In casu was het alleen aan de mensensmokkelaar te danken dat Meneer S. werk kon vinden in Iran, want hij had geen netwerk daar. En in Turkije kon hij werken dankzij een Iraanse collega (F.F.Z.) die hem voorging op zijn reis naar Turkije en hem aan het werk zette. Bovendien zijn de situaties in Iran en Turkije niet te vergelijken met die in Kaboel, gezien de sociaal-economische problemen van de hoofdstad.

Toen hij uit Afghanistan vertrok, ging hij door Kabul, maar hij kon niet eens bij zijn ooms blijven. In Afghanistan is het inderdaad ondenkbaar dat andere mannen (dan vader of broers) met jonge meisjes

zouden kunnen samenleven. Terwijl de ooms van de heer S. geweigerd hebben hem voor een zeer korte periode in huis te nemen, laat staan hun hulp te vragen om daar te blijven voor het geval hij terugkeert.

Bovendien is een van zijn ooms werkloos, zodat hij niet voor Meneer S. kon zorgen. En, in tegenstelling tot wat de tegenpartij schrijft (bestreden beslissing, p. 5), zitten zijn twee werkende ooms niet "in de textielsector", maar verkopen zij tweedehands kleding op een kruispunt (persoonlijk onderhoud, p. 18), waarmee zij geen fatsoenlijk inkomen kunnen verdienen

Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dus dat redelijkerwijze vastgesteld kan worden dat de familie van de verzoekende partij over de financiële mogelijkheden beschikt om de verzoekende partij bij een hervestiging in Kaboel tijdelijk te ondersteunen, of zelfs indien dit wel het geval zou zijn, dat zij daarmee zouden instemmen.

Tenslotte bevindt zijn gehele kerngezin (zijn broers en zijn ouders) zich in België. De zuster van Mijnheer, die in Kaboel is gebleven, kon geen toevlucht vinden in haar huis. Zodra zij gehuwd is, staat zij immers wettelijk onder de voogdij van haar echtgenoot en niet meer onder die van haar vader, en zij kan niet alleen besluiten haar broer in huis te nemen zonder de toestemming van haar echtgenoot.

Als gevolg meent de verzoekende partij dat verzoeker over een genoeg netwerk in Kabul niet beschikt om in Kabul redelijk zich te kunnen vestigen. In het licht van deze elementen is de verzoeker immers helemaal niet in de beperkte gevallen waarin een interne vlucht naar Kabul uitzonderlijk denkbaar blijft.

Gezien de uitzonderlijke humanitaire situatie in Kabul, en de algemeen levensomstandigheden van vluchtelingen in Kabul, wordt het niet genoeg aangetoond door de verwerende partij dat verzoeker in Kabul zich kan vestigen, aldaar een leven te leiden dat naar plaatselijke maatstaven gemeten als normaal kan aangemerkt worden en bijgevolg aldaar over een redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Reizen met een smokkelaar is niet hetzelfde als een leven opbouwen. Wat betreft het feit dat verzoeker in Europa een leven wil opbouwen, en zou dus in staat zijn om in Kabul zijn leven terug op te bouwen, houdt dergelijke conclusie helemaal geen rekening met de humanitaire situatie in Kabul.

IN CONCLUSIE, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordeeld dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaet en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn problemen met de Taliban.

Rekening houden met de veiligheidssituatie in de Kaboel provincie, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade wegens het willekeurige geweld als aannemelijk te beschouwen. Verzoeker beschikt niet over een redelijk vestigingsalternatief in Kabul, wegens het gebrek aan een vast en zeker netwerk.

De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen.

Daarvoor dient verzoeker de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden

Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen dat aantonen dat de provincie Nangahar niet veilig is."

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de stad Kabul bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018,
- de "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van EASO van december 2020, en
- het "Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report" van EASO van september 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij voert aan dat zij omwille van de werkzaamheden van haar vader voor het Afghaanse leger en een Franse niet-gouvernementele organisatie (hierna: ngo) werd bedreigd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): haar taskara, de pensioenkaart van haar vader, een certificaat van de werkzaamheden van haar vader voor de ngo en een Belgisch medisch attest betreffende haar gebroken voet naar aanleiding van een motorongeluk in Iran.

De taskara toont louter de identiteit van de verzoekende partij aan, een element dat heden niet wordt betwist. De pensioenkaart van haar vader toont enkel aan dat de vader van de verzoekende partij op pensioen ging, een element dat heden niet wordt betwist. Het certificaat van de werkzaamheden van haar vader voor de ngo toont louter deze werkzaamheden aan, een element dat heden niet wordt betwist. Het bevat verder geen element waaruit de door de verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten zouden kunnen blijken. Het medisch attest betreft een gebroken voet naar aanleiding van een beweerd motorongeluk in Iran. Noch dit motorongeluk, noch het verblijf van de verzoekende partij in Iran worden heden betwist doch op zich kunnen hieruit de door de verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten niet blijken.

Gelet op de summier inhoud van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze vaststelt dat verscheidene onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in en tussen de verklaringen van de verzoekende partij en van haar broers afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door de verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas, temeer daar zij zelf nooit persoonlijk werd bedreigd. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“U verklaart dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vermoord door de taliban. Onwaarschijnlijkheden en incoherenties maken dat hier geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst is het van belang vast te stellen dat uw beide broers, H. en N., reeds de subsidiaire bescherming hebben verkregen in België. Uw asieltrelaas, stemt in grote mate overeen met de asieltrelaas van uw broers. Een kopie van de beslissingen genomen door het CGVS inzake de verzoeken om internationale bescherming van uw broers werd bijgevoegd aan het administratief dossier. Zo stelt u dat uw vader vroeger bij het leger werkzaam was, waarna hij begon te werken voor

de organisatie ACTED (CGVS p. 8,9,12 13 14,15). Vanwege de activiteiten van uw vader, verkreeg uw familie bedreigingen van de taliban (CGVS p.13,16). Het beroepsprofiel van uw vader, werd niet in twijfel getrokken in het kader van het onderzoek van de verzoeken ter internationale bescherming van uw broers H. en N.. Het werd echter wel geheel ongeloofwaardig geacht dat hij ten tijde van het vertrek van uw broers uit Afghanistan, hetgeen overeenstemt met uw vertrek in 2015, nog steeds dreigementen zou ontvangen omwille van zijn activiteiten (CGVS p.5; CG Xen CGVS X). Uit de verklaringen van uw broers bleek immers dat uw vader al jaren werkloos was. Hij was gestopt met werken voor ACTED in ongeveer 2010, maar liefst vijf jaar voor uw vertrek en het vertrek van uw broers. Uw vader was ook al jarenlang gestopt met zijn activiteiten voor het leger, iets waar u zelf trouwens geen enkele herinnering aan heeft (CGVS p. 13). Zo weet u zelfs niet of uw vader voor het leger of de politie werkte (CGVS p. 8,13). U was nog zeer jong (CGVS p. 8,13). In weerwil van de verklaringen van uw broers, stelt u dat uw vader wel degelijk werkte tot het jaar 2014 voor ACTED (CGVS p. 9,15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u eigenlijk geen idee hebt wat uw broers hier zeiden (CGVS p. 15). U verklaart tevens dat u eigenlijk niet zeker bent tot wanneer uw vader werkte, 'u bent niet 100% zeker' (CGVS p. 9). Verder weet u ook niet wanneer hij begon te werken voor deze organisatie (CGVS p. 8,9,14). Gezien uw gebrekkige verklaringen omtrent de chronologie van uw vaders activiteiten slaagt u er niet in de eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen van uw broers te recupereren. Er kan aldus geen geloof worden gehecht aan het gegeven dat uw vader ten tijde van uw vertrek werd bedreigd omwille van zijn beroepsverleden, in het kader van uw verzoekhaalt u immers geen enkel element aan dat een nieuw licht werpt op de vaststellingen gedaan in het kader van de asielaanvragen van uw broers. Uw broers haalden tevens aan dat ze werden bedreigd omwille van de activiteiten voor de overheid van H. en uw andere broer K.. Dit werd echter eveneens ongeloofwaardig bevonden door het CGVS. U maakt geen enkel gewag van deze problemen. Integendeel, u stelt dat uw broers geen persoonlijke problemen kenden en ze op eenzelfde wijze als u vertrokken (CGVS p. 17). Dat uw broers wel gewag maakten van persoonlijke dreigementen terwijl u hier klaarblijkelijk geen enkel idee van heeft, doet verder twijfels rijzen met de geloofwaardigheid van de dreiging die uw familie zou hebben ervaren. Indien uw familie werkelijk werd bedreigd, dan had u op de hoogte geweest van hun problemen, quod non.

[...]

U zelf heeft geen enkele persoonlijke dreiging gekend (CGVS p. 17). U bent nooit persoonlijk bedreigd geweest door de taliban, ze hebben u nooit benaderd (CGVS p. 17). Een concrete, persoonlijke en gegronde vrees is evenwel een noodzakelijk voorwaarde voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus."

In het voorliggend verzoekschrift onderneemt de verzoekende partij geen ernstige poging om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Uit de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, de EASO Guidance Note van december 2020 en de andere hierboven weergegeven EASO landenrapporten blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. De informatie die de verzoekende partij aan het verzoekschrift toevoegt, namelijk het ECRE *joint statement* van 15 september 2020, de News UN, *En afghanistan, les pourparlers de paix n'ont pas fait ralentir le nombre de victimes civiles* van 27 oktober 2020 en het rapport *Afghanistan – Events of 2020* van Human Rights Watch laten niet toe anders te besluiten. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij afkomstig is uit het district Imam Saheb gelegen in de provincie Kunduz.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief zich opdringt. *In casu* stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij.

Ook in haar aanvullende nota maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst, daar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in de hoofdstad Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikt. Ter terechtzitting maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018) en EASO (*“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van december 2020) inzake een intern vestigingsalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing en aanvullende nota zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 160 e.v.) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade. De Raad treedt voormelde benadering bij.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de stad Kabul aannemelijk. Bijgevolg blijkt ook niet dat de verzoekende partij om deze redenen een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, in de stad Kabul zou lopen. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de stad Kabul. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200

928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de

beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De Raad treedt de analyse van de verwerende partij bij dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. De analyse die de verzoekende partij in haar verzoekschrift maakt omtrent de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul laat niet toe anders te besluiten, daar dit gebeurt op basis van informatie die in dezelfde lijn ligt als de informatie besproken in de bestreden beslissing en de aanvullende nota. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de stad Kabul om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar de verzoekende partij dienaangaande verwijst naar het feit dat haar vader voor een Franse ngo heeft gewerkt, dient erop gewezen dat elementen die reeds het voorwerp uitmaken van een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die het risico (kunnen) vergroten dat de verzoekende partij het slachtoffer wordt van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij:

"U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het medisch attest dat u neerlegt met betrekking tot uw gebroken voet, heeft geen enkele invloed op de beoordeling van uw asielrelaas en kan bezwaarlijk worden beschouwd als een persoonlijke omstandigheid, daar uw voet volledig is genezen."

In haar verzoekschrift brengt de verzoekende partij geen elementen aan die hierop een ander licht zouden kunnen werpen.

Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Kabul. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Kabul, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van de verzoekende partij redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich aldaar hervestigt.

Uit het EASO-rapport *"Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis"* van december 2020 (p.129), blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kabul. Voorts staat de hoofdstad Kabul en de luchthaven onder controle van de regering.

Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijken uit de EASO *Guidance Note* van december 2020 en de van EASO, *"Afghanistan, Key socio-economic indicators: focus on Kabul city, Mazar-e sharif and Herat City"* van augustus 2020, die door de verzoekende partij bijgebracht worden, volgende vaststellingen over de algemene situatie in Kabul. Op het vlak van de voedselvoorziening wordt gesteld dat de voedselprijzen in de stad Kabul onder druk staan. Inzake huisvesting is de stad

Kabul onderhevig aan een sterke bevolkingsgroei, waarbij veel inwoners terechtkomen in zogenaamde “*informal settlements*”. Verder is toegang tot drinkbaar water voor sommige inwoners van de stad Kabul moeilijk en problematisch, waarbij ook het ontbreken van een centraal rioleringssysteem een rol speelt. Wat betreft gezondheidszorg, blijkt dat de inwoners weliswaar toegang hebben tot openbare gezondheidszorg doch dat deze gezondheidszorg gepaard gaat met een hoog kostenplaatje dan wel een ondermaatse kwaliteit. Verder staat de werkgelegenheid in Afghanistan onder druk en leeft een toenemend deel van de Afghaanse bevolking onder de nationale armoedegrens, doch het is mogelijk werk te vinden in de stad Kabul en de lonen zijn er ook veelal hoger dan elders in Afghanistan, zeker voor wie op de ondersteuning van een netwerk kan rekenen. Voorts blijkt uit de EASO, “*Afghanistan, Key socio-economic indicators: focus on Kabul city, Mazar-e sharif and Herat City*” van augustus 2020 dat verschillende terugkeerders hebben verklaard afhankelijk te zijn van de hulp van hun familiaal netwerk om accommodatie te vinden en andere vorm van bijstand te krijgen. De kost van het levensonderhoud is in Kabul ook hoger dan in andere delen van het land.

In de overige informatie die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt wordt aangegeven dat de bevolking in de stad Kabul sterk groeit, hetgeen de stedelijke infrastructuur onder druk zet. Er wordt ook gesteld dat vele IDP's in informele huisvesting terechtkomen indien ze niet over een familiaal netwerk beschikken, dat toegang tot water en gezondheidszorg beperkt kan zijn en dat het beschikken over een ondersteunend netwerk een troef is bij het vinden van werk.

UNHCR geeft in zijn “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (p. 112-114) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, de humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kabul deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief.

Volgens de EASO *Guidance Note* van december 2020 (p.174-175) is een intern vestigingsalternatief voor gezonde alleenstaande mannen in Kabul in het algemeen redelijk wanneer zij geen bijkomende bijzondere kwetsbaarheden vertonen. Volgens EASO kunnen alleenstaande gezonde mannen voorzien in hun basisvoorziening, huisvesting en hygiëne. In de *Guidance Note* wordt geconcludeerd dat, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat alleenstaande mannen, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Uit wat voorafgaat blijkt dat zowel EASO als UNHCR de stad Kabul niet uitsluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. Zij stellen wel uitdrukkelijk dat de persoonlijke omstandigheden in deze bepalend zijn. De analyse van de rapporten die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, laat ook niet toe om de hoofdstad Kabul algemeen uit te sluiten als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief. De persoonlijke omstandigheden zijn wel bepalend voor de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul.

Derhalve dienen de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van haar hervestiging in de stad Kabul. Artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: “*Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.*” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p.89). Dit loopt gelijk met rechtspraak van het EHRM waarbij onder meer elementen zoals godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk werden aangehaald (EHRM 27 juni 2013, MYH en anderen t. Zweden, § 68-73).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gesteld als volgt:

“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, initiatiefrijk en zelfstandig genoeg om naar Europa te komen in een poging u hier in een voor u vreemde gemeenschap te vestigen. U ging wel twaalf jaar lang naar school en heeft de middelbare school afgerond, wat voor Afghanistan betreft een relatieve hoge scholingsgraad is (CGVS p. 15). U was ook bijzonder ondernemend. U heeft twee jaar lang in Iran gewoond, zonder enig netwerk om op terug te vallen. U was er werkzaam bij een bedrijf voor waterverdeling. Daarnaast heeft u ook nog twee jaar in Turkije gewoond, wederom zonder netwerk. Hier

werkte u voor een kartonfabriek (CGVS p.4,11,12). Dit getuigt van een behoorlijke zelfstandigheid en zelfredzaamheid.

Verder moet worden vastgesteld dat u over een bijzonder uitgebreid netwerk in Kabul beschikt. Drie van uw ooms langs moederzijde zijn wonende te Kabul, namelijk Na., M. en B.. Ze wonen in Kharte Naw en zijn werkzaam in de textielsector. U heeft nog enkele dagen voor uw persoonlijk onderhoud contact gehad met Na. (CGVS p.7,17). Verder woont uw zus L. met haar man in Kabul. Uw ouders spraken er nog een maand terug mee (CGVS p.6). Uw andere zus T., spendeert haar tijd tussen Imam Saheb en Kabul, waar ze dan verblijft bij uw ooms langs moederzijde (CGVS p.6). Na uw vertrek woonden uw ouders ook met de resterende gezinsleden, uw vier broers en drie zussen, in Kabul (CGVS p. 8). Het was klaarblijkelijk geen enkel probleem voor uw ouders om er te wonen. Alles duidt er aan dan ook op dat u zich zonder moeilijkheden kan verblijven in Kabul. Verder stelt u dat uw ooms u niet zouden binnenlaten vanwege hun dochters. Het zou immers niet de gewoonte zijn om jongens erbij te laten (CGVS p. 18). Dat uw ooms u zouden laten staan op straat kan echter op weinig bijval rekenen. In Afghanistan worden immers zeer nauwe familieverbanden onderhouden. Daarbij, hebben uw ooms er geen probleem mee om uw zus T. onderdak te bieden. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat ze u zelf in Kabul konden vermoorden. Zoals eerder werd aangetoond, kan er echter geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolging van uw familie door de taliban. Hetgeen wordt bijgetreden door het feit dat uw familie zich wel degelijk in Kabul kon vestigen (CGVS p. 17). Uw problemen die u met de taliban gekend zou hebben, kunnen aldus niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst worden beschouwd."

In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij bovenstaande motieven te weerleggen door te wijzen op het *"principe van eenheid van gezin."* De Raad wijst erop dat de twee broers van de verzoekende partij niet als vluchteling erkend werden, doch wel de status van subsidiaire bescherming gekregen hebben. Voorts legt geen enkele dwingende rechtsnorm de Belgische staat op om iemand internationale bescherming toe te kennen, louter omwille van het feit dat hij of zij deel uitmaakt van het gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend. Artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU stelt enkel dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, maar voorziet niet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit de richtlijn 2011/95/EU vloeit dan ook geenszins een verplichting voort tot zulke automatische toekenning van een internationale beschermingsstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie een internationale beschermingsstatus werd verleend. Het loutere feit dat twee broers internationale bescherming gekregen hebben in België, geeft haar niet automatisch recht op eenzelfde soort bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld. Noch het Vluchtelingenverdrag, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische instanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Artikel 23.2 van Richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg *"dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid"*. Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid van Richtlijn 2011/95 dat *"onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn"*. De enige verplichting die voortvloeit uit artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU blijft ertoe beperkt dat lidstaten hun nationale recht zodanig vorm dienen te geven dat de gezinsleden van degene die internationale bescherming geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, par. 68). Ter terechtzitting betoogt de verzoekende partij dat voor haar familieleden die in België geen intern vestigingsalternatief in Kabul werd onderzocht, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient onderzocht te worden. *In casu* zijn de eigen persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij bepalend om na te gaan of de verzoekende partij al dan niet over een redelijk vestigingsalternatief in de hoofdstad Kabul heeft.

De verzoekende partij vervolgt in haar verzoekschrift dat zij in Iran werk vond dankzij de mensensmokkelaar. Uit het gehoorverslag blijkt niet dat ze dit tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven heeft wanneer zij werd bevraagd over haar leven en werkzaamheden in Iran (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 11). Het feit dat de verzoekende partij in zowel Iran als Turkije werk kon vinden, vormt alleszins een positieve indicatie voor haar zelfredzaamheid, temeer gelet op haar – naar Afghaanse normen – hoge scholingsgraad. De werkervaring die zij in Iran en Turkije opdeed, kan haar in geval van een hervestiging in de stad Kabul alleszins in positieve zin helpen bij het vinden van werk aldaar. Dat de ooms langs moederszijde die in Kabul wonen de verzoekende partij geen onderdak zouden willen/kunnen geven omdat zij het niet zouden toelaten dat andere mannen met jonge meisjes samenwonen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij een familiaal netwerk heeft in Kabul. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dit netwerk de verzoekende partij ook op een andere manier kan ondersteunen in geval van een hervestiging in de stad Kabul dan enkel door de verzoekende partij in huis te nemen, temeer gelet op het grote belang van familiale banden binnen de Afghaanse samenleving. Het loutere feit dat één van deze ooms langs moederszijde werkloos is en de andere twee tweedehandskleding verkopen op een kruispunt, doet evenmin afbreuk aan het bestaan van dit familiaal netwerk in Kabul. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat zowel de ouders als de broers en zussen van de verzoekende partij reeds een beroep deden op dit netwerk tijdens hun verblijf in de stad. Redelijkerwijze kan dan ook niet worden ingezien waarom de verkoop van tweedehands kleding deze twee ooms zou verhinderen om de verzoekende partij te ondersteunen in geval van haar hervestiging in Kabul. Dat deze ooms geen fatsoenlijk inkomen zouden verwerven, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, is niet meer dan een blote *post factum*-bewering. Verder brengt de verzoekende partij geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat haar zus L. en/of diens echtgenoot, die samen in Kabul wonen, geen toestemming zouden geven om de verzoekende partij te ondersteunen in geval van haar hervestiging in de stad.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij er ook op dat UNHCR ook verklaard heeft dat veel mensen die uit Europa naar Afghanistan zijn teruggekeerd, te maken hebben gehad met maatschappelijke discriminatie omdat zij worden beschouwd als personen die "immorele" dingen doen of als welgestelden die geneigd zijn gebruik te maken van internationale hulp, echter laat zij na dit uit te werken op haar concrete situatie en de situatie van haar familiaal netwerk in Kabul. Verder haalt de verzoekende partij ook een passage aan die betrekking heeft op het psychosociale opvolging in Kabul, doch laat ze na uiteen te zetten dat zij hier nood zou aan hebben. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Uit het medisch attest van november 2020 wordt wel aangekruist dat de verzoekende partij te maken heeft met symptomen die wijzen op een psychisch lijden, doch wordt dit op geen enkele wijze verder uitgewerkt of gepreciseerd. Evenmin blijkt uit het attest dat de verzoekende partij hiervoor een behandeling krijgt. Ook het verzoekschrift bevat hier geen verdere informatie over. Voorts blijkt uit het medisch attest ze een gebroken voet gehad heeft, doch blijkt niet dat zij hiervoor nog medische verzorging nodig heeft of dat zij hierdoor niet zou kunnen werken.

Voor het overige voert de verzoekende partij geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient aangenomen dat de stad Kabul, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, *in casu* als een redelijk intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen.

en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS